

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **A. I. A. H.**
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
se sídlem Praha 2, Vinohradská 22

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, čj. OAM-219/ZA-ZA11-ZA17-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 8. 2017 podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem a postoupenou usnesením zmíněného soudu ze dne 30. 8. 2017, čj. 42 Az 8/2017-29, zdejšímu krajskému soudu dne 11. 9. 2017, domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

2. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobcem uvedené nové skutečnosti a jím prezentované problémy nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a téhož zákona.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadá v celém rozsahu a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Předně namítl nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, která musí splňovat požadavky ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konkrétně poukázal na identifikaci fyzické osoby jako účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 18 odst. 2 správního řádu, přičemž dle jeho názoru nebyl účastník řízení v rozhodnutí náležitě definován. Dále namítl, že v rozhodnutí absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Dle žalobce je ve výrokové části každého správního rozhodnutí jedním ze zcela klíčových uvedení ustanovení kompetenčního, aby byl řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán, který je oprávněn ve věci rozhodovat. Absence podstatného údaje v napadeném rozhodnutí tak dále podporuje závěr o neurčitosti výrokové části.
5. Žalobce má dále za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil zejména ustanovení § 3 správního řádu. Správní orgán navíc nezákonně nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení následně zastavil jako nepřipustné, čímž se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobce tak připravil o možnost bránit se proti rozhodnutí ve věci. Dle žalobce dále žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu, a neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Žalobce má zato, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro to, aby jeho opakovaná žádost mohla být věcně prozkoumána, neboť uvedl oproti předchozímu řízení novou, pro věc zcela klíčovou skutečnost, tj. že to nebyla pouze izraelská armáda, se kterou měl problémy, ale také izraelská tajná služba, která má na něm zájem.
6. Dále žalobce poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992 (dále jen „Příručka“), konkrétně na čl. 195 až 219, které se věnují problematice prokazování faktů. Zdůraznil, že správnímu orgánu předestřel zcela jasné skutečnosti, které svědčí o nezbytnosti řádného posouzení jeho žádosti, a to přesto, že se jedná o druhou jeho žádost. Žalobce v tomto směru poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 43/2009-66, který se z hlediska posouzení projednatelnosti podané žádosti zabýval prakticky totožnou situací, kdy posuzoval totožný důvod – nemoc, avšak v různém stupni vývoje.
7. Žalobce uzavřel, že žalovaný správní orgán zcela nedostatečně posoudil nepřipustnost žádosti a zejména zcela nesprávně naložil s žalobcem předestřenými novými

skutečnostmi. Vůbec se jimi nezabýval a pouze odkázal na obecně uváděný důvod. Nemohl tedy ani zjistit, jak moc nové skutečnosti mění postavení žalobce, přičemž je však zjevné, že není možné jeho vycestování do oblasti, ze které pochází, neboť mu tam hrozí vážná újma.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, stejně jako na obsah správního spisu, a navrhl zamítnutí žaloby. Má zato, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.
9. Žalovaný uvedl, že žalobce podal dne 10. 4. 2015 v České republice první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod čj. OAM-364/ZA-P06-2015 a dne 20. 11. 2015 vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 8. 12. 2015. Při následném soudním přezkumu byl žalobce rovněž neúspěšný.
10. K situaci v Izraeli a na Palestinském autonomním území žalovaný dodal, že si znovu obstaral aktuální informace o situaci na tomto území. Konstatoval, že na Palestinském autonomním území se skutečnosti stran bezpečnostní situace nezměnily takovým způsobem, aby byl znemožněn návrat žalobce na toto území. Situace je v daném regionu nesporně napjatá (srov. Zpráva Human Rights Watch - Izrael/Palestina 2017 a Zpráva Amnesty International - Izrael a palestinská okupovaná území 2017), přičemž již takto trvá několik desetiletí, jistě se ale nedá hovořit o válečném konfliktu nebo intenzitě, která by způsobovala nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu každému, kdo se v tomto prostoru ocitne. Na daném území jsou pak samosprávné složky, které plní úlohu bezpečnostního a policejního aparátu, na které se žalobce může obrátit (k tomu blíže Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv - Izrael a okupovaná území 2017).

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
12. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 10. 4. 2015 první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o které žalovaný po provedeném správním řízení rozhodl dne 20. 11. 2015 tak, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje. Následné soudní řízení vedené pod sp. zn. 42 Az 10/2015 u Krajského soudu v Ústí nad Labem a poté pod sp. zn. 2 Azs 305/2016 u Nejvyššího správního soudu skončilo pro žalobce rovněž neúspěšně.
13. Dne 16. 3. 2017 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 21. 3. 2017 poskytl správnímu orgánu údaje k žádosti. Jako důvod této žádosti uvedl, že v roce 2014 byl na kontrolním stanovišti izraelské armády (IDF) izraelskými vojáky zbit, jednu noc byl hospitalizován a tři měsíce se léčil s psychickými problémy. Dále uvedl, že v rozhodnutí o jeho první žádosti je mnoho chyb, že když byl v České republice, tak jej IDF hledala v místě bydliště a že izraelská tajná služba poslala předvolání jeho kamarádům, jednomu z nich příslušník tajné služby řekl, že žalobce tajná služba „dostane za každou cenu“. Dále uvedl, že není politicky aktivní a neví, proč jej IDF

hledá, a že má strach vrátit se do Palestiny, neboť se cítí návratem ohrožený. O této druhé žádosti rozhodl správní orgán dne 30. 6. 2017 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že žádost shledal nepřipustnou dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) téhož zákona.

14. Dále je ve správním spise kromě listin předložených žalobcem založena Výroční zpráva Human Watch 2017 (Izrael/Palestina), Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2016 – Izrael a okupovaná území (Ministerstvo zahraničních věcí USA), Výroční zpráva Amnesty International 2017 (Izrael a okupovaná palestinská území).
15. O možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce vyrozuměn předvoláním ze dne 12. 6. 2017, této možnosti nevyužil.
16. Předmětem soudního přezkumu v posuzované věci je rozhodnutí žalovaného o další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. V pořadí se jednalo o druhou žádost.
17. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítal pochybení procesního charakteru, které spatřoval v nedostatečné konkrétnosti a určitosti výrokové části napadeného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru nebyl jako účastník náležitě definován (čímž má zřejmě na mysli neuvedení jeho místa trvalého pobytu), v neuvedení relevantních ustanovení, na základě nichž bylo rozhodováno, konkrétně těch, jež určují věcně a místně příslušný správní orgán, dále pak namítal nedostatečné zjišťování stavu věci, tj. porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.
18. Náležitosti výrokové části rozhodnutí jsou upraveny ustanovením § 68 správního řádu. Dle jeho odstavce 2 věty druhé se účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Podle ustanovení § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
19. Jak vyplývá ze shora uvedeného, žalobce jako účastník řízení nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ustanovení § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu by mohlo bezpochyby přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Navíc je nutno mít na zřeteli smysl shora citovaných ustanovení, kterým je dostatečná identifikace účastníka řízení tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelné pravidlo, jehož nedodržení by mělo automaticky znamenat nezákonnost správního rozhodnutí. (k pojmu a náležitostem výrokové části srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2015, čj. 8 As 141/2012-57, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že by reálně hrozila záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu však v posuzované věci zjevně není, ostatně ani sám žalobce nic takového netvrdil. Uvedení jména, příjmení, data narození, státní příslušnosti, resp. informace, že jde o osobu bez státní příslušnosti, a rovněž evidenční číslo žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých

žadatelů o mezinárodní ochranu včetně údaje o místě hlášeného pobytu v ČR, bylo pro jeho identifikaci plně postačující. Ve správním řízení ani nyní v soudním řízení přitom nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že právě žalobce je tou osobou s v napadeném rozhodnutí uvedeným jménem, příjmením, datem narození a bez státní příslušnosti.

20. Není pravdou, že ve výroku napadeného rozhodnutí nejsou uvedeny právní předpisy, podle kterých bylo ve věci rozhodováno. Žalovaný ve výroku jmenoval ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Uvedl tedy stěžejní ustanovení, podle kterých bylo ve věci rozhodnuto, a to zcela obvyklým a dostatečným způsobem.
21. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení v napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, čj. 3 Ads 96/2011-118, v němž tento soud uvedl, že *„ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítká, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem.“*
22. S těmito závěry se krajský soud ztotožňuje a považuje je za plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce ostatně ve správním ani nyní v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Lze navíc dodat, že kdyby se soud snad domníval, že je zde dán naprostý nedostatek příslušnosti správního orgánu rozhodujícího ve věci, jednalo by se o natolik závažnou vadu rozhodnutí, že by musela být vyslovena jeho nicotnost. K takovému postupu by soud přistupoval i bez návrhu, tj. z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.).
23. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce nedostatečného zjišťování skutkového stavu věci. Žalovaný umožnil žalobci uvést veškeré důvody, které jej k podání žádosti vedly, a to při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, tuto možnost měl i při seznámení se s podklady, vycházel z jeho výpovědi (tj. i z předchozí výpovědi při projednávání první žádosti) a rovněž ze zpráv o situaci v Izraeli a na Palestinském autonomním území (dále také jen „Palestina“). Všechny získané podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí hodnotil a z odůvodnění je zřejmé, z čeho vycházel, jakými úvahami se při posuzování opatřených podkladů pro vydání rozhodnutí řídil a k jakým závěrům takto dospěl. Provedené dokazování bylo vzhledem ke zjištěným skutečnostem

dostačující. Námitku, že žalovaný nezákonně nepřezkoumal žádost žalobce a řízení zastavil jako nepřípustné, čímž se měl zbavit povinnosti meritorně ji přezkoumat, a že se neřídil pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, žalobce nijak blíže nespecifikoval. Krajský soud se k ní proto může vyjádřit pouze obecně. Z vlastní činnosti soud nemá žádný poznatek, že by správní orgán v obdobných případech postupoval rozdílně, neboť je mu známo, že je běžným (a v zákoně výslovně předvídaným) postupem správního orgánu, že v případech opakované žádosti se zabývá nejprve posouzením její přípustnosti z pohledu ustanovení § 11a zákona o azylu, a pokud dospěje k závěru o její nepřípustnosti, řízení zastaví, aniž by rozhodoval věcně o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

24. Druhý okruh námitek směřoval proti samotnému závěru žalovaného o tom, že opakovaná žádost žalobce je nepřípustná. Žalobce má zato, že uvedl oproti předchozímu řízení novou, pro věc zcela klíčovou skutečnost, tj. že to nebyla pouze izraelská armáda, se kterou měl problémy, ale také izraelská tajná služba, která „má na něm zájem“.
25. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, *„podá-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1“*.
26. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“*
27. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřípustná.
28. V případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je nutno zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí žádostí o azyl. Již v rozsudku čj. 5 Azs 24/2003-42 Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“*.
29. V posuzované věci žalobce v předchozí žádosti o azyl ze dne 10. 4. 2015 uváděl jako důvod pro jeho udělení strach z izraelské armády, protože byl na kontrolním stanovišti izraelské armády (IDF) zbit izraelským vojákem. V zásadě shodný důvod uvedl i ve své druhé žádosti, nově v ní uvedl, že v rozhodnutí o jeho první žádosti je mnoho chyb, a dále, že když byl v České republice, tak že jej IDF hledala v místě bydliště a že izraelská tajná služba poslala předvolání jeho kamarádům, přičemž jednomu z nich měl příslušník tajné služby říci, že žalobce tajná služba „dostane“.
30. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ačkoliv je žalobcovo tvrzení o tom, že izraelská tajná služba sdělila jeho kamarádovi, že jej „dostane“, tvrzením novým, žalobce nijak nevysvětlil, z jakého důvodu by tomu tak mělo být, neuvedl žádný adresný zájem, který by měl vést izraelskou armádu a přímo tajnou službu (o které dříve vůbec nehovořil)

k tomu, aby žalobce jakkoliv pronásledovala nebo mu v tomto směru hrozilo nebezpečí vážné újmy. Navíc jde pouze o tvrzení „z doslechu“ (od kamaráda), které žalobce nijak nerozvedl a nekonkretizoval. Připomněl současně, že žalobce s tímto tvrzením a novou žádostí o mezinárodní ochranu přišel v poslední den platnosti jemu děleného výjezdního příkazu z území České republiky. Žalovaný proto neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, protože je toho názoru, že žalobce neuvedl žádnou takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti.

31. Dle názoru krajského soudu vyhodnotil žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí žalobcem uváděný důvod (jak problémy s IDF, tak s izraelskou tajnou službou) se zřetelem ke všem okolnostem a předchozímu řízení ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v zásadě správně, když uvedenou skutečnost neshledal za takovou, v jejímž důsledku by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy.
32. Krajský soud sdílí názor žalovaného, že žalobce své tvrzení o pronásledování nejen izraelskými obrannými silami (tj. IDF zahrnující izraelskou armádu), ale i izraelskou tajnou službou nijak nekonkretizoval, ostatně sám vypověděl, že neví, proč jej IDF hledá, pouze mu o tom řekl kamarád, žalobce opakovaně uvedl, že není politicky aktivní, a své problémy ve své vlasti směřoval znovu pouze ke konfliktu s izraelským vojákem na kontrolním stanovišti (tak jako u své první žádosti). Nelze ani přehlédnout, že od března 2015, kdy žalobce Palestinu opustil (v dubnu 2015 pak podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice), tam již nebyl, neboť Českou republiku neopustil.
33. Lze uzavřít, že žalobce ve své druhé žádosti uvedl v podstatě stejné obecné problémy s IDF jako v případě první žádosti, tvrzení o zájmu izraelské tajné služby (o kterém však ví pouze z doslechu) nelze považovat za popsanych okolností za natolik relevantní důvod, aby se dal považovat za novou skutečnost, kterou by bylo lze podřadit pod ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. že by svědčila o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a (tj. skutečnost, v jejímž důsledku by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy).
34. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval rovněž otázkou, zda v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně, která by tato skutečnost mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. K tomu uvedl, že na Palestinském autonomním území se situace ohledně bezpečnostní situace nezměnila takovým způsobem, aby byl znemožněn návrat žalobce do jeho vlasti, že situace je v daném regionu nesporně napjatá, avšak takto trvá již několik desetiletí. Nedá se však hovořit o válečném konfliktu nebo intenzitě, která by způsobovala nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu každému, kdo se v tomto prostoru ocitne. Na daném území jsou pak samosprávné složky, které plní úlohu bezpečnostního a policejního aparátu, na které se žalobce může obrátit. Žalovaný proto neshledal žalobcem uváděné nové skutečnosti ohledně situace v Izraeli a na Palestinském autonomním území za takového rázu, že by se změnila bezpečnostní situace takovým způsobem, aby byl znemožněn jeho návrat na Palestinské autonomní území.
35. Odůvodnění posouzení této otázky, tj. relevantních změn v situaci v zemi původu

žalobce, krajský soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné a je podpořeno relevantními zprávami o daném regionu.

36. Lze dodat, že nebezpečnost situace v zemi není sama o sobě dostatečným důvodem pro obavy z pronásledování ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků, když z informací o zemi původu nevyplývá, že by bezpečnostní situace na okupovaných územích dosahovala minimální úrovně tvrdosti pronásledování. Z ničeho nevyplývá, že by byl žalobce v situaci, že by s ním bylo zacházeno hůře než s jinými. Ačkoli žalobce může mít obecné problémy s IDF, nejde takové problémy podřadit pod pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu ani pod hrozící vážnou újmu podle § 14a téhož zákona.
37. Pro úplnost krajský soud dodává, že pokud žalobce poukazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 1 Azs 43/2009-66, nebyl tento jeho odkaz na nyní projednávanou věc příliš přílehlavý. V tam projednávané věci byly skutkové okolnosti odlišné včetně zásadní spojitosti s dalšími relevantními skutečnostmi.
38. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Závěr a náklady řízení

39. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. srpna 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně